२०७१ भाद्र २० शुक्रबार ०५-०९-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली "बापदादा" मधुबन

"मीठे बच्चे– भित्र मनमा दिन रात बाबा-बाबा चलिरह्यो भने अपार खुशी रहन्छ, बुद्धिमा रहन्छ बाबाले हामीलाई कुबेरको खजाना दिन आउनुभएको छ ।"

प्रश्नः– बाबा कुन बच्चाहरूलाई इमान्दार फूल भन्नुहुन्छ ? उनीहरूको निशानी सुनाऊ ?

उत्तरः– इमान्दार फूल उनीहरू हुन् जो कहिल्यै पनि मायाको वश हुँदैनन् । मायाको द्वन्द्वमा आउदैनन् । यस्ता इमान्दार फूल लास्टमा आएर पनि फास्ट जाने पुरुषार्थ गर्छन् । उनीहरू पुरानाभन्दा पनि अगाडि जाने लक्ष्य राख्छन् । आफ्नो अवगुणलाई निकाल्ने पुरुषार्थमा रहन्छन् । अरूको अवगुणलाई हेर्दैनन् ।

ओम् शान्ति । शिव भगवानुवाच । उहाँ हुनुभयो रूहानी पिता किनकि शिव त सुप्रीम रूह (परम आत्मा) हुनुहुन्छ नि, आत्मा हुनुहुन्छ नि । बाबा त दिनदिनै नयाँ-नयाँ कुरा सम्झाइरहनुहुन्छ । गीता सुनाउनेवाला संन्यासी आदि धेरै छन् । उनीहरूले बाबालाई याद गर्न सक्दैनन् । 'बाबा' अक्षर कहिल्यै उनीहरूको मुखबाट निस्कन सक्दैन । यो अक्षर हो नै गृहस्थीहरूको लागि । उनीहरू त हुन् निवृत्ति मार्गवाला । उनीहरूले ब्रह्मलाई नै याद गर्छन् । मुखबाट कहिल्यै शिवबाबा भन्दैनन् । चाहे तिमीले जाँच गर । सम्झ ठूला-ठूला विद्वान् संन्यासी चिन्मियानन्द आदि गीता सुनाउँछन्, यस्तो होइन– उनीहरू गीताका भगवान् कृष्णलाई सम्झेर उनीसँग योग लगाउन सक्छन् । लगाउँदैनन् । उनीहरू त फेरि पनि ब्रह्मसँग योग लगाउनेवाला ब्रह्म-ज्ञानी वा तत्त्व-ज्ञानी हुन् । कृष्णलाई कसैले कहिल्यै बाबा भनोस्, यो हुनै सक्दैन । त्यसो भए कृष्ण गीता सुनाउनेवाला बाबा त भएनन् नि । शिवलाई सबैले बाबा भन्छन् किनकि उहाँ सबै आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ । सबै आत्माहरूले उहाँलाई परमपिता परमात्मा भनेर पुकार्छन् । उहाँ हुनुहुन्छ सुप्रीम, परम हुनुहुन्छ किनकि परमधाममा रहनुहुन्छ । तिमीहरू पनि सबै परमधाममा रहन्छौ तर उहाँलाई परम आत्मा भनिन्छ । उहाँ कहिल्यै पुनर्जन्ममा आउनुहुन्न । स्वयम् भन्नुहुन्छ– मेरो जन्म दिव्य र अलौकिक छ । यसरी कुनै रथमा प्रवेश गरेर तिमीलाई विश्वको मालिक बन्ने युक्ति बताओस्, यस्तो अरू कोही हुन सक्दैन । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– म जे छु, जस्तो हुँ, मलाई कसैले पनि जान्दैनन् । म जब आफ्नो परिचय दिन्छु तब जान्न सक्छन् । यी ब्रह्मलाई अथवा तत्त्वलाई मान्नेहरूले कृष्णलाई फेरि आफ्नो पिता कसरी मान्छन् र । आत्माहरू त सबै बच्चा ठहरिए नि । कृष्णलाई सबैले पिता कसरी भन्छन् । कृष्ण सबैको पिता हुन्, यस्तो कहाँ भन्छन् । हामी सबै भाइ-भाइ हौं । यस्तो पनि होइन, कृष्ण सर्वव्यापी छन् । सबै कृष्ण कहाँ हुन सक्छन् र ! यदि सबै कृष्ण भए भने उनीहरूको पिता पनि चाहियो । मनुष्यहरूले धेरै बिर्सिएका छन् । जान्दैनन् त्यसैले त भन्नुहुन्छ– मलाई करोडौंमा कसैले जान्दछ । कृष्णलाई त जसले पनि जान्न सक्छ । सबै बेलायतीले पनि उनलाई जान्दछन् । लर्ड कृष्ण भन्छन् नि । चित्र पनि छ, असली चित्र छैन । भारतवासीहरूबाट सुन्छन्, यिनको पूजा धेरै हुन्छ । त्यसैले फेरि गीतामा कृष्ण भगवान् लेखिदिएका छन् । अब भगवान्लाई कहीं लर्ड (स्वामी) भनिन्छ र ! लर्ड कृष्ण भन्छन् नि । लर्डको टाइटल (पदवी) वास्तवमा ठूला मानिसहरूलाई मिल्छ । तिनीहरूले त सबैलाई दिइरहन्छन्, यसलाई भनिन्छ अन्धेर नगरी... । कुनै पनि पतित मनुष्यलाई लर्ड भनिदिन्छन् । कहाँ यी आजका पतित मनुष्य, कहाँ शिव वा श्रीकृष्ण ! बाबा भन्नुहुन्छ– जुन तिमीलाई ज्ञान दिन्छु, त्यो फेरि गायब हुन्छ । म नै आएर नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्दछु । ज्ञान पनि म अहिले नै दिन्छु । मैले जब ज्ञान दिन्छु तब नै बच्चाहरूले सुन्नेछन् । म बाहेक अरू कसैले सुनाउन सक्दैनन् । जानेकै छैनन् ।

के संन्यासीहरूले शिवबाबालाई याद गर्न सक्छन् ? उनीहरूले भन्न पनि सक्दैनन्– निराकार भगवान्लाई याद गर । कहिल्यै सुनेका छौ ? धेरै पढे-लेखेका मनुष्यहरूले पनि बुझ्दैनन् । अब बाबाले सम्झाउनुहुन्छ कृष्ण भगवान् होइनन् । मनुष्यहरूले त उनलाई नै भगवान् भनिरहन्छन् । कति फरक हुन गएको छ । बाबा त बच्चाहरूलाई बसेर पढाउनुहुन्छ । उहाँ पिता, टिचर, गुरु पनि हुनुहुन्छ । शिवबाबा सबैलाई बसेर सम्झाउनुहुन्छ । नबुझ्नाले त्रिमूर्तिमा शिवलाई राख्दै राख्दैनन् । ब्रह्मालाई राख्छन्, जसलाई प्रजापिता ब्रह्मा भन्छन् । प्रजालाई रच्नेवाला । तर उनलाई भगवान् भनिदैन । भगवान्ले प्रजा रच्नुहुन्न । भगवान्को त सबै आत्माहरू बच्चा हुन् । फेरि कोहीद्वारा प्रजा रच्नुहुन्छ । तिमीलाई कसले गोद लिनुभयो ? ब्रह्माद्वारा बाबाले गोद लिनुभयो । ब्रह्मण जब बन्नेछौ तब त देवता बन्नेछौ । यो कुरा त तिमीले कहिल्यै सुनेका छैनौ । प्रजापिताको पनि अवश्य भूमिका (पार्ट) छ । एक्ट चाहियो नि । यति धेरै प्रजा कहाँबाट आउँछन् । कोख वंशावली पनि त हुन सक्दैन । ती कोख वंशावली ब्राह्मणले भन्नेछन्–

हाम्रो कुल (सरनेम) हो ब्राह्मण । नाम त सबैको अलग-अलग छ । प्रजापिता ब्रह्मा त भनिन्छ नै तब, जब शिवबाबा यिनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ । यो नयाँ कुरा हो । बाबा स्वयम् भन्नुहुन्छ– मलाई कसैले जान्दैनन्, सृष्टिचक्रलाई पनि जान्दैनन् । त्यसैले त ऋषि-मुनि सबैले नेति-नेति भनेका छन् । न परमात्मालाई, न परमात्माको रचनालाई जान्दछन् । बाबा भन्नुहुन्छ– जब म आएर आफ्नो परिचय दिऊँ तब नै जान्नेछन् । वहाँ यी देवताहरूलाई हामीले यो राज्य कसरी पायौं ? यो कहाँ थाहा हुन्छ र ! यिनीहरूमा ज्ञान हुँदै हुँदैन । पद पायो फेरि ज्ञानको आवश्यकता नै हुँदैन । ज्ञान चाहिन्छ नै सद्गतिको लागि । यिनीहरूले त सद्गति पाएका छन् । यी बडो बुझ्नुपर्ने गहन कुरा हुन् । समझदारले नै बुझ्छ । बाँकी जो वृद्ध माताहरू छन्, उनीहरूमा यति बुद्धि त छैन, त्यो पनि ड्रामा प्लान अनुसार हरेकको आफ्नो पार्ट छ । यस्तो त भन्नेछैनौ– हे ईश्वर बुद्धि दिनुहोस् । सबैलाई एक समान बुद्धि मैले दिएँ भने त सबै नारायण बन्नेछन् । सबै एक-अर्कामाथि गद्दीमा बस्नेछन् र ! हो, लक्ष्य-उद्देश्य हो यो बन्ने । सबैले पुरुषार्थ गरिरहेका छन् नरबाट नारायण बन्ने । बन्नेछन् त पुरुषार्थ अनुसार नै । यदि सबैले हामी नारायण बन्नेछौं भन्छन् भने त बाबालाई भित्र हाँसो आउँछ नि । सबै एकनास बन्न कसरी सक्छन् ! नम्बरवार त हुन्छन् नि । नारायण द फस्ट, सेकेण्ड, थर्ड । जसरी एडवर्ड द फस्ट, सेकेण्ड, थर्ड... हुन्छन् नि । हुन त यो लक्ष्य हो, तर स्वयम् बुझ्न सक्छन् नि– चलन यस्तो छ भने के पद पाउनेछन् ? पुरुषार्थ त अवश्य गर्नु छ । बाबा नम्बरवार फूल लिएर आउनुहुन्छ, नम्बरवार फूल दिन पनि सक्नुहुन्छ तर यस्तो गर्नुहुन्न । निराश हुनेछन् । बाबा जान्नुहुन्छ, देख्नुहुन्छ– कसले धेरै सेवा गरिरहेका छन्, यो राम्रो फूल हो । पछाडि नम्बरवार त हुन्छन् नै । धेरै पुराना पनि बसेका छन् तर उनीहरूमा नयाँ-नयाँ, धेरै राम्रा फूल छन् । भन्छन्, ऊ नम्बरवन इमान्दार फूल हो, कुनै मतभेद, ईर्ष्या आदि उसमा छैन । धेरैमा केही न केही कमजोरी अवश्य छ । सम्पूर्ण त कसैलाई भन्न सकिँदैन । सोह्र कला सम्पूर्ण बन्नको लागि धेरै मेहनत चाहिन्छ । अहिले कोही सम्पूर्ण बन्न सक्दैन । अहिले त राम्रा-राम्रा बच्चाहरूमा पनि ईर्ष्या धेरै छ । कमी कमजोरी त हुन्छ नि । बाबा जान्नुहुन्छ– सबैले कुन-कुन प्रकारको पुरुषार्थ गरिरहेका छन् । दुनियाँले के जानून् । उनीहरूले त केही पनि बुझ्दैनन् । धेरै कमले बुझ्छन् । गरिबले तुरुन्त बुझ्छन् । बेहदका बाबा आउनुभएको छ पढाउन । उहाँ बाबालाई याद गर्नाले हाम्रो पाप काटिनेछ । हामी बाबाको पासमा आएका छौं, बाबासँग नयाँ दुनियाँको वर्सा अवश्य मिल्नेछ । नम्बरवार त हुन्छन् नै, १०० देखि लिएर १ नम्बरसम्म तर बाबालाई जान्यो, अलिकति पनि सुन्यो भने स्वर्गमा अवश्य आउनेछ । २१ जन्मको लागि स्वर्गमा आउनु के कम हो र ! यस्तो होइन, कोही मऱ्यो भने भनिन्छ २१ जन्मको लागि स्वर्गमा गयो । स्वर्ग छ नै कहाँ । कति बेसमझ बनाइदिएका छन् । ठूला-ठूला राम्रा मानिसहरू पनि भन्छन् फलानो स्वर्ग गयो । स्वर्ग भन्छन् केलाई ? अर्थ केही पनि बुझ्दैनन् । यो केवल तिमीले नै जान्दछौ । हौ तिमी पनि मनुष्य, तर तिमी ब्राह्मण बनेका छौ । आफूलाई ब्राह्मण नै कहलाउँछौ । तिमी ब्राह्मणहरूको एक बापदादा हुनुहुन्छ । त्यसैले तिमी संन्यासीहरूसँग पनि सोध्न सक्छौ– यो जुन महावाक्य वा भगवानुवाच छ, देह-सहित देहका सबै धर्म छोडेर मामेकम् याद गर, के यो कृष्णले भनेका हुन् र– मामेकम् याद गर भनेर । तिमीले कृष्णलाई याद गर्छौ र ? कहिल्यै पनि हो भन्नेछैनन् । त्यहीँ नै प्रसिद्ध हुने थिए । तर बिचरा अबलाहरू जान्छिन्, उनीहरूले के जानून् । उनीहरू आफ्नो अनुयायीहरूको अगाडि क्रोधित हुन्छन् । दुर्वासाको नाम पनि छ नि । उनमा अहंकार धेरै रहन्छ । अनुयायीहरू धेरै छन् । भक्तिको राज्य छ नि । उनीसँग सोध्ने कसैमा तागत रहँदैन । होइन भने उनीहरूलाई भन्न सक्छौ– तपाईंले त शिवबाबाको पूजा गर्नुहुन्छ । अब भगवान् कसलाई भन्नुहुन्छ ? के ढुङ्गा-मुढामा भगवान् हुनुहुन्छ र ? पछि गएर यी सबै कुराहरूलाई बुझ्नेछन् । अहिले कति नशा छ । हुन् सबै पुजारी । पूज्य भनिदैन ।

बाबा भन्नुहुन्छ– मलाई विरलै कसैले जान्दछन् । म जो हुँ, जस्तो हुँ– तिमी बच्चाहरूमा पनि विरलै कसैले जस्ताको तस्तै जान्दछन् । उनीहरूलाई भित्र धेरै खुशी रहन्छ । यो त सम्झन्छौ नि– बाबाले नै हामीलाई स्वर्गको बादशाही दिनुहुन्छ । कुबेरको खजाना मिल्छ । अल्लाह अवलदीनको पनि खेल देखाउँछन् नि । यसो घोट्ने बित्तिकै खजाना निस्किएर आयो । धेरै खेल देखाउँछन्– खुदा दोस्त बादशाहले के गर्थे, त्यस बारेमा पनि कहानी छ । पुलमा जो आउँथ्यो उसलाई एक दिनको राज्य दिएर बिदाइ गरिदिन्थे । यी सबै कथा हुन् । अहिले बाबा सम्झाउनुहुन्छ– खुदा तिमी बच्चाहरूको दोस्त हुनुहुन्छ, यिनमा प्रवेश गरेर तिमीसँग खानु, पिउनुहुन्छ, खेल्नु पनि हुन्छ । शिवबाबाको र

ब्रह्मा बाबाको रथ एउटै हो भने अवश्य शिवबाबा पनि खेल्न त सक्नुहुन्छ नि । बाबालाई याद गरेर खेल्छन् भने दुवै यिनमा हुनुहुन्छ । दुई हुनुहुन्छ नि– बाबा र दादा । तर कसैले पनि बुझ्दैनन्, भन्छन् रथमा आउनुभयो, त्यसैले उनीहरूले फेरि घोडा-गाडीको रथ बनाइदिएका छन् । यस्तो पनि भनिदैन– कृष्णमा शिवबाबा बसेर ज्ञान दिनुहुन्छ । उनीहरू फेरि भनिदिन्छन् कृष्ण भगवानुवाच । यस्तो त भन्दैनन् ब्रह्मा भगवानुवाच । यो हो रथ । शिव भगवानुवाच । बाबा बसेर तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको परिचय, अवधि बताउनुहुन्छ । जुन कुरा कसैले पनि जान्दैनन् । समझदार जो हुन्छन् उनले बुद्धिले काम लिन्छन् । संन्यासीहरूलाई त संन्यास गर्नु छ । तिमी पनि शरीर सहित सबै थोक संन्यास गर्छौ, जान्दछौ– यो पुरानो दुनियाँ (खेल) हो, हामीलाई त अब नयाँ दुनियाँमा जानु छ । हामी आत्मा यहाँका निवासी होइनौं । यहाँ अभिनय गर्न (पार्ट बजाउन) आएका हौं । हामी परमधामका निवासी हौं । वहाँ निराकारी वृक्ष कस्तो छ, यो पनि तिमी बच्चाहरू जान्दछौ । सबै आत्माहरू वहाँ रहन्छन्, यो अनादि ड्रामा बनि बनाऊ छ । कति करोडौं जीव आत्माहरू छन् । यति सबै कहाँ रहन्छन् ? निराकारी दुनियाँमा । बाँकी यी ताराहरू त आत्मा होइनन् । मनुष्यहरूले त यी ताराहरूलाई पनि देवता भनिदिएका छन् । तर ती कुनै देवता होइनन् । ज्ञान सूर्य त हामी शिवबाबालाई भन्छौं । तिनीहरूलाई फेरि देवता कहाँ भनिन्छ र ! शास्त्रहरूमा त के-के कुराहरू लेखिदिएका छन् । यो हो सबै भक्तिमार्गको सामग्री, जसबाट तिमी तल गिर्दै आयौ । ८४ जन्म लिन्छौ भने अवश्य तल नै झर्छौ नि । अहिले यो हो कलियुगी दुनियाँ । सत्ययुगलाई भनिन्छ सतोप्रधान दुनियाँ । वहाँ को रहन्छन् ? देवताहरू । उनीहरू कहाँ गए– यो कसैलाई पनि थाहा छैन । सम्झन्छन् पनि पुनर्जन्म लिन्छन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ– पुनर्जन्म लिँदै-लिँदै देवताबाट बदलिएर हिन्दू बनेका छन् । पतित बनेका छन् नि । अरू कसैको पनि धर्म बदलिदैन । यिनीहरूको धर्म किन बदलिन्छ– कसैलाई पनि थाहा छैन । बाबा भन्नुहुन्छ– धर्मभ्रष्ट, कर्म-भ्रष्ट भएका छन् । देवी-देवता हुँदा पवित्र जोडी थिए । फेरि रावण राज्यमा तिमी अपवित्र बनेका छौ । देवी-देवता भन्न सक्दैनौ । त्यसैले नाम हुन गयो हिन्दू । देवी-देवता धर्म कृष्ण भगवान्ले स्थापना गरेनन् । अवश्य शिवबाबाले नै आएर गर्नुभयो । शिवजयन्ती, शिवरात्रि पनि मनाइन्छ तर उहाँले आएर के गर्नुभयो, यो कसैलाई पनि थाहा छैन । एउटा शिवपुराण पनि छ । वास्तवमा शिवको एक गीता नै हो, जुन शिवबाबाले सुनाउनुभएको हो, अरू कुनै शास्त्र होइन । तिमी कुनै पनि हिंसा गर्दैनौ । तिम्रो कुनै शास्त्र त बन्दैन । तिमी नयाँ दुनियाँमा जान्छौ । सत्ययुगमा कुनै पनि शास्त्र, गीता आदि हुँदैन । वहाँ कसले पढ्छ । उनीहरू त भनिदिन्छन्– यी वेद-शास्त्र आदि परम्परादेखि चल्दै आएका हुन् । उनीहरूलाई केही पनि थाहा छैन– स्वर्गमा कुनै शास्त्र आदि हुँदैनन् । बाबाले त देवता बनाइदिनुभयो, सबैको सद्गति भयो फेरि शास्त्र पढ्ने के दरकार छ । वहाँ शास्त्र हुँदैनन् । अहिले बाबाले तिमीलाई ज्ञानको चाबी दिनुभएको छ, जसले बुद्धिको ताल्चा खुलेको छ । पहिला ताल्चा एकदम बन्द थियो, केही पनि बुझ्दैनथ्यौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) कसैसँग पनि ईर्ष्या आदि गर्नु छैन । कमी-कमजोरी निकालेर सम्पूर्ण बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ । पढाइबाट उच्च पद पाउनु छ ।

२) शरीर सहित सबै कुरा संन्यास गर्नु छ । कुनै पनि प्रकारको हिंसा गर्नु छैन । अहंकार राख्नु छैन ।

वरदानः– **स्वार्थ, ईर्ष्या र चिडचिडापनबाट मुक्त रहनेवाला क्रोधमुक्त भव**

कुनै पनि विचार ठीकै छ देऊ, सेवाको लागि स्वयम्लाई प्रस्ताव राख । तर विचारको पछि त्यस विचारलाई इच्छाको रूपमा नबदल । जब संकल्प इच्छाको रूपमा बदलिन्छ तब चिडचिडापन आउँछ । निःस्वार्थ भएर विचार देऊ, स्वार्थ राखेर होइन । मैले भनेको हुनै पर्छ– यो नसोच, प्रस्ताव राख, तर के किन मा नआऊ, नत्र भने ईर्ष्या-घृणा एक एक साथी आउँछन् । स्वार्थ वा ईर्ष्याको कारणले पनि क्रोध उत्पन्न हुन्छ, अब यसबाट पनि मुक्त बन ।

स्लोगनः– शान्तिदूत बनेर सबैलाई शान्ति दिनु– यो नै तिम्रो कर्तव्य हो ।